

טוני הרשקוביץ

שירת מדבר בשירות המדבר

מופשטים, היא מתבוננת על המציאות החיצונית, הנוף, ההר, הים, העץ, אינה מכחישה את צורתם הבסיסית אך בו בזמן גם אינה מבקשת להעתיק אותם או להעביר אמת צילומית. הציורים מאחדים בין הנוף החיצוני הנגלה לעיניה ובין הנוף הפנימי שלה, כציירת המפרשת את המציאות. זה המפגש שהוזכר למעלה, השיח שמתנהל בין עולמה של הציירת, בין העולם שבחוץ ובין העולם שנרקם על הבד ואשר מספר עוד דבר על המציאות הנבחנת, ובכך מייצר מציאות נוספת וחדשה.

הציירת מתרחקת ומתקרבת ומייצרת מצבים של zoom in zoom out - פורשת את המדבר עם מבט רחב של הרים, סלעים, גיאיות, ואחר כך מקרבת מבט אל סלע אחד מיתמר על קימוריו ושיפוליו, תוך שהשמש משחקת בו בקרניה והציירת מפיקה ציור שהוא פיסול, משהו שמצליח להעביר את עצמת האבן - ההר המדברי. פסל של הטבע. הציירת מנתקת אותו מהקשרו ומציגה אותו כאובייקט שעומד בפני עצמו, חזק ועוצמתי. פסל מצויר או ציור של פסל, קטע שנגזר מהמדבר והפך להיות אובייקט מסקרן בפני עצמו. הדמויות המטושטשות והקטנות שנמצאות הרחק ממנו, מדגישות את עוצמתו כמו גם את עוצמת המדבר מול האדם. אנשים קטנים מאד על רקע סלע ענק שמצויר כתקריב, עץ בודד במרכז וברקע נבלעות מכוניות קטנות ולבנות מעבירים תחושה של עצמת הטבע מול אפסות האדם, כמו גם תחושה של בדידות שיש בה כח אשר משדר בו זמנית איום ושלווה, סערה ושקט, רוח וקושי.

ד"ר נורית צדרכובים

שירת מדבר קוראת הרשקוביץ לגוף ציורי המדבר שלה, כאשר היא נותנת לצורה ולצבע להפוך להיות קול שיש לו נראות. הגדרה זו מתכתבת עם המונח סינסתזיה המתאר תופעה שבה גירוי אובייקטיבי אשר נתפס באופנות חושית אחת מעורר חוויה סובייקטיבית באופנות חושית אחרת. כלומר, מיזוג קוגניטיבי בין חושים שונים. המדבר מדבר אל הציירת ומזמן אותה אל אקט הציור, פעולת הציור כבר הופכת להיות שיח בין הציירת, המדבר, והבד.

הרשקוביץ מדברת עם המדבר, או אל המדבר, או אל בד הציור באמצעות שפת הצבע שיח זה הופך את ציוריה לשיחה שכן עבודת צבע כמוה כשירה אפית (כפי שאומר בודלר).

המדבר הוא מקור ההשראה של הרשקוביץ ועל אף התדמית שיש למדבר כמשהו צחיח, חסר צבע יבש ודהוי, מפיחה הציירת במדבר שלה שפע של גוונים עזים, משחק בין גוונים צהובים-חומים - אפורים, ומעת לעת מפגישה אותם עם כחול שמיים או ים. המדבר השקט, בדרך כלל, הופך להיות בכמה מן העבודות מדבר סוער ומדבר.

חובבי מדבר, ואנוכי בינותם, יודעים להכיר את העושר המירקמי והצבעוני שקיים בהרים, בגאיות, בסלעים, בחולות החשופים כל כך לעין השמש ומתמסרים למשחקי האור והצל. הציירת קולטת את מגוון המרקמים והצבעים, את המבנים האמורפיים של חול וסלע ומייצרת עושר צבעוני ומרקמי למדבר שכלל שהוא משדר ריקות ושממה כך הוא גם משדר עושר שנובע מתוך עצמו.

הציירת מתבוננת בנוף החיצוני, נוף המדבר, אשר קרוב כנראה ללבה ולמקום מגוריה ומפרשת אותו. ציוריה אינם ציורים

